

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIV. évfolyam 9. szám

2020. szeptember

*„Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot
önmagával...”*

II. Korintus 5:19.

Egyházunk 2020. évi jeligéje:

*„Csendesedjetek el és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”
Zsoltár 46:11*

Tervezett szeptemberi programjaink:

- 4-6-áig: **Férfiak hétvégéje** Györkönyben
5-én, szombaton **hajléktalan szolgálat**
6-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet: Isten tüzeben égni (Jer 20,7-9)**
13-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Vigyázz a szemedre! (Mt 5,29; 18,9)**
20-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Sámson hőstettei (Bír 15.)**
26-án, szombaton **hajléktalan szolgálat**
27-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Amikor Sámson haja újra kinő... (Bír 16.)**
28-29-én: Egyházunk lelkészeinek találkozója Pécssett

Rendszeres programjaink:

- Szerdán 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)
Csütörtökön 17 órakor **házicsoport** van Pécssett (változó helyszínnel)
Pénteken 17 óra **bibliórát** tartunk Hidason
Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
15⁰⁰ órakor Hidason
Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.
Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.
Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Média hírek

- Szeptember 18-án **Methodista félóra** műsor lesz a Kossuth Rádióban
13 óra 30 perckor

Hónapindító ima

*Szent Isten, emlékeztess mindarra, amit olyan könnyen elfelejtek.
Szenteld meg emlékezetemet, hogy megtartsa a jót, és semmit ne veszítsen
el a kincsei közül. Add, hogy ne kelljen ma ismét megtanulnom azt, amit
tegnap már megtanultam.*

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Születésnaposoknak

Hála

*A mai napon meg szeretnék egyszer állni,
hogy életemet átgondoljam,
és hogy neked hálát adjak, neked Atyám.
A Te áldásod és kíséreted
vörös fonalként húzódik át
a mögöttem lévő életéveimen.
Köszönöm, hogy jelen voltál,
amikor életemben útelágazások előtt álltam,
és döntenem kellett.
Köszönöm azokat az embereket is,
akik kérdéseimben,
és a következő lépéssel kapcsolatos kereséseimben segítségemre voltak.
Te soha ne engedted, hogy egyszerre áttekintsem életem útját,
de mindig lehetővé tetted a következő lépést.
Köszönöm azokat az embereket is,
akikkel találkoztam, és akik áldásomra lettek,
akkor is, ha útjaink közös szakasz után ismét szétváltak.
Köszönöm a családomat is,
azokat az embereket, akik az életet megosztják velem,
akik naponta kihívást jelentenek számomra,
de egyúttal sokszorosan meg is gazdagítják azt.
Köszönöm Atyám minden megtapasztalt jószágot, és azt az ígéretet,
hogy Te ma és holnap is ugyanaz maradsz.
Ámen*

NÉMETBŐL FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Boldogmondások: Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet

A hatalomnélküliség (erőtlenység) áldása

A harmadik boldogmondás fordításával és jelentésével kapcsolatban véleménykülönbségek vannak. A legtöbb fordító, Lutherrel egyezően: a *Boldogok a szelídek* kifejezést alkalmazza. A Züricher Bibel ezzel szemben a *Boldogok az erőszakmentesek*-nek fordítja. A Basis Bibel még egy másik akcentust fejez ki, amikor így fordítja: *Üdvözültek (glückselig) azok, akik szívből barátságosak*. Az alapszövegben használt görög szót gyakran az uralkodó szelídségének és kegyességének jellemzésére alkalmazzák. Az összes fordításnak az a közös jellemzője, hogy egy példamutató tartást írnak le. Így viszont ennek a boldogmondásnak inkább a második részben lenne a helye, ahol erőteljesebben azokról a magatartásformákról van szó, amiket Jézus boldognak mond.

Ez a kijelentés kicsit más irányt nyer, ha figyelembe vesszük a szó ószövegségi hátterét. Hiszen e boldogmondás befejezése nagyon szoros érintkezést mutat a 37. Zsoltár 11. versével. Ott ez áll: „Az alázatosak öröklik a földet” (a német szövegben az Elenden szó áll, ami nyomorultat jelent). Amint azt az első boldogmondásnál láttuk, elsősorban a Zsoltárokból a *nyomorultak* szóval azonos értelemben a *szegények* szót használják. Így itt is az *elszegényedettekről* lehet szó, a *megalázottakról*, és mindazokról, akik nem rendelkeznek hatalommal ahhoz, hogy megvédjék magukat. Valószínűleg tehát itt sem a szelídség, mint különleges erény, vagy a hatalomnélküliség (erőtlenység), mint példás magatartásforma dicséretéről van szó. Bizonyára sokkal inkább azok bátorítása szerepel itt, akiket mások megaláznak, és akik tehetetlennek érzik magukat, lehet azonban, hogy azzal a gondolattal játszadoznak, hogy egyszer mégis megkockáztatják annak kísérletét, hogy maguk szerezzenek maguknak igazat, ha szükséges erőszakkal is.

A *szelíd* szót mindenesetre Máténál kétszer is használják Jézusra vonatkozóan. Egyszer abban a kijelentésben, hogy az ő „igája”, azaz a Messiás törvénye *szelíd*, és könnyen hordozható (Máté 11:29). Mindenek előtt azonban egy Zakariás 9:9-ből vett idézetben, amely az eljövendő Békekirályt a maga alázatos voltában mutatja be, és ezt az Evangéliumok Jézus jeruzsálemi bevonulására vonatkoztatják (Máté 21:5) (Ebben az ige-

szakaszban a magyar fordítás a szelíd szót használja). Itt megmutatkozik a fogalom mindkét oldala: Jézus az, aki erőszak és a hatalom igénye nélkül vonul be, hogy ezáltal juttassa kifejezésre, mit jelent igazából a béke uralma. Ez a jelenet azonban a passiótörténet elején áll. Jézust ez az ige olyannak is írja le, aki megalázza magát és „erőtlené” (hatalomnélkülivé) válik, hogy Isten szeretetét elhozza azokhoz, akiket az a veszély fenyeget, hogy az emberi társadalom bűne és gyűlölködése révén tönkre fognak menni.

DR. WALTER KLAIBER: ÚTMUTATÓ A BOLDOGSÁGHOZ
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Türelmed meghatott

Türelmed meghatott. „Nagyon szeretném” - imádkoztam Hozzád,
s kértelek: Tedd meg Jézusért, s értem, gyermekedért.
Szelíden válaszoltál: „Légy türelemmel”,
de ez nekem nem volt elég.
Újra csak kértem: Add meg óh Uram, tedd meg kedvemért,
vedd le e keresztet, mert nagyon nehéz.

Türelmed nem fogyott el, erősen tartottál kezekben,
s mondtad: „Bízzál szüntelen a te Istenedben”.
Igen Uram, türelmes leszek és bízom ígéretedben.
De jaj, a kérés tovább dörömböl szívemben.
Nem hagy nyugodni, gyötör nagyon.
Valami belső hang kiált: „Uram, én most akarom”.

„Csend vesz körül, lassan megnyugszom, s rádöbbenek,
olyan vagyok, mint egy toporzékoló, síró kisgyerek.
Mégis: Atyám szeret, s nem vet el engemet,
újra válaszol: „Ne félj, Én megsegítelek!”

Istenem, köszönöm türelmedet!

ISMERETLEN SZERZŐ - INTERNET

A prédikáció hallgatásáról

„Ön is hallgatja ma Mr. Wesley-t?” – kérdezte Mr. Blackwelltől egyik barátja. „Nem” – válaszolta –, én az Istent akarom hallgatni. Mindegy, ki prédikál, én Rá hallgatok, különben minden hasztalan lenne.”

Hallgasd azt a prédikátort, amelyiket akarod, de az Isten hangját halld! Tartózkodj attól, hogy a prédikátorral szemben előítéleteid vagy rossz érzéseid legyenek!

JOHN WESLEY - BREVIÁRIUM JÚLIUS 23.

Carl Lutz

Carl Lutz (1895-1975) a svájci követség metodista felekezetű alkonzulja 1942-1945 között Budapesten szolgált. A második világháború alatt személyes barátja volt Hecker Ádámnak (1905-1985), aki akkor a Pesti Német Metodista Gyülekezet lelkészeként lelkigondozója is volt. Carl Lutz budapesti tartózkodása idején ezt a gyülekezetet rendszeresen látogatta.

Carl Lutz 1895. március 30-án született Walzenhausenben, (Appenzell kanton), egyszerű család gyermekeként. Miután elvégezte a kereskedelmi iskolát St. Margarethen-ben, 1913-ban az Egyesült Államokba költözött, ahol először munkásként dolgozott Illinois államban, majd 1918 és 1920 között a Missouri állambeli Warrentonban a Central Wesleyan College-ben tanult. 1920-tól a George Washington Egyetem hallgatója volt, ahol 1924-ben szerzett diplomát. Tanulmányai idején a washingtoni svájci követség tanácsosa. 1935 és 1941 között svájci alkonzul volt az akkor Palesztinához tartozó Jaffában. 1942 és 1945 között a budapesti svájci követség külföldi érdekeket képviselő osztályának vezetője. (Svájc látta el a Magyarországgal hadban álló 14 ország képviselőjét.) A háború után Svájcban sokáig azzal vádolták, hogy a budapesti szolgálata idején kifejtett zsidómentő tevékenységével túllépte diplomáciai hatáskörét, de 1957-ben a svájci kormány végül elismerte érdemeit. A háború után 1954-ig Bernben és Zürichben dolgozott.

Zsidómentő tevékenysége Budapesten

1942-es alkonzuli kinevezése után nem sokkal Lutz megkezdte az együttműködést a Magyar Zsidó Ügynökséggel, hogy svájci papírokkal tegyék lehetővé zsidó gyermekek kivándorlását Palesztinába. Az 1944-es náci megszálláskor a magyar kormánnyal és a nációkkal megállapodott, hogy 8000 ember kivándorlásához állíthasson ki megfelelő védettséget biztosító papírokat. Lutz szándékosan félreértelmezte a megállapodást, és 8000 egyén helyett 8000 családra vonatkoztatta; ennek megfelelően további több tízezer ilyen védlevelet adott ki. Ezen felül 76 lakóházat nyilvánított svájci védelem alatt állónak Budapesten. Ezek egyike a Vadász utca 29. alatt található Üvegház, ahol körülbelül 3000 zsidó talált menedéket. Lutz-cal szorosán együttműködött a magyarországi zsidó fiatalok egy csoportja, a Hashomér Hatzioni nevű szervezet. Az igazolványok elkészítését és szétosztását Grossmann Sándor (Alexander Grossmann) vezetésével ők hajtották végre.

Lutz szorosán együttműködött más, semleges országok diplomatáival is, így Raoul Wallenberggel, Angelo Rotta apostoli nunciussal, illetve Friedrich Bornnal, a Vöröskereszt nemzetközi bizottságának delegáltjával. A metodista diplomata budapesti évei alatt szoros kapcsolatot ápolt a VI. kerületi Pesti Metodista Gyülekezettel (Felsőerdősor 5.), és baráti szálak fűzték annak lelkészéhez, a fentebb már említett Hecker Ádámhoz, aki 1957-1974-ig a Magyarországi Metodista Egyházunk szuperintendense volt.

Becslések szerint az összességében 200 ezres fővárosi zsidóság harmadának, mintegy 62 000 ember megmentéséhez járult hozzá.

Emlékezete

1991-ben az egykori budapesti gettó bejáratánál emlékművet emeltek Carl Lutz tiszteletére.

A Vadász utca 29. szám alatt a Carl Lutz alapítvány 2005-ben emlékszóbat nyitott.

2010 óta az újpesti alsó rakpart a Dráva utca és a Margit híd közötti szakasza viseli Carl Lutz nevét.

Bernben, a szövetségi parlament nyugati szárnyában üléstermet neveztek el Carl Lutzról 2018. február 12-én. A felavatott emléktáblán a budapesti svájci konzulátus egykori munkatársainak nevei is szerepelnek, mert valamennyien emberbaráti magatartásról tettek tanúságot.

Agnes Hirschi, neveltlányával készült riportból

„Mi volt a motivációja? Tíz testvére közül Carl Lutz volt a második legfiatalabb gyermek. Édesanyját, akit példaképének tartott, csodálatos nőként írta le: mindenkinek segített, aki rászorult. Carl Lutz metodista volt, és a vallás nagyon fontos szerepet játszott az életében. Lelkész szeretett volna lenni, mivel azonban meglehetősen félénk és introvertált volt, a papi hivatásról szőtt álmát feladta. Meggyőződése volt ugyanakkor, hogy Isten egyszer egy nagy feladattal fogja megbízni. Úgy érezte, ez a feladat a budapesti misszióval megérkezett hozzá: ő volt a megfelelő ember a megfelelő helyen.”

ÖSSZEÁLÍTOTTA SCHHAUERMANNÉ MÁRTI

I m a

Megkondul a templom nagy harangja
Szelíden zúg, s ezt felkapja a szél,
És elviszi messzi, messzi útra,
Míg az ember szívéhez odaér.

Átjárja a szívek rejtekét is
A szunnyadó lelket felébreszti,
Mély zengésű a harangnak szava,
Édes és lágy muzsikának véli.

Csodálatos szép zenéje ennek,
A lelkeket az Istenhez hívja,
Mély zengésű és szelíd szavával
A hív lelket Istenhez indítja.

Megindulnak a kicsik és nagyok
És mennek ők is mind egy irányba.
Hívő lelkek, szülő és a gyermek
Megindulnak a harang szavára.

A nagy harang csak szól: Bim-bam, bim-bam.
Kitárul a lelkünknek kapuja,
Az Istennek trónusához szállunk
Zeng az ima és zúg az orgona.

Zúgva száll az ének, a szent ima.
A lelket a magasba emeli
Istennek szent zsámolyához ér el,
Könyörgésünk Őhöz repíti.

Minden ima meghallgatásra lel,
Mi a szívből fakad és esdekel.
Végtelenül irgalmas az Isten,
Gyermekeit Ő nem taszítja el.

Csodálatos az ima ereje,
Megenyhíti a nagy fájdalmakat,
Letörli a fájóbb könnyet is
És lelkedbe mély nagy nyugalmat ad.

Hatalmas nagy az ima ereje,
Vele győzol minden veszedelmet.
Kérj! És a jó Isten megadja azt,
Ez a szelíd szó Istenhez vezet.
ÁMEN

ISMERETLEN SZERZŐ - INTERNET

Jákob találkozása Istennel

*Hozzád kiáltok, mert meghallgatsz, Istenem. Fordítsd felém füledet, hallgasd meg beszédemet! Tégy csodát híveddel, mert te megszabadítod azokat, akik jobboldhoz menekülnek támadóik elől. Zsolt 17: 6-7
Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredek. Zsoltárok 17:15*

A zsoltár szerzői gyakran foháskodtak Istenhez menedékkért a nyomorúság idején, de arra is vágytak, hogy megláthassák Isten arcát.

Isten arcát látni annyit tesz, mint személyesen megismerni őt, egészen közelről, a titokzatosság fátyolától mentesen.

I. Mózes 32:22-31

Én most egy ószövetségi történetet szeretnék veletek együtt közelebb-ről megnézni. Ez a történet is Istenről, Isten és az ember kapcsolatáról szól. Isten országának működéséről.

Az Ószövetség történeteiben az az egyedi (és ez igaz az egész Bibliára is), hogy a történetek kiemelt szereplői, a hősök, nem makulátlan szuper emberek (mint pl. a mostani filmek szuperhősei), hanem esendő átlag-emberek (Jézus a kivétel). A történetekben nem az a különleges, amit a szereplők tesznek, hanem az, ahogy Isten megjelenik ezeknek az embereknek az életében. Ezeknek az embereknek a sorsán keresztül ismerhetjük meg Isten arcának vonásait.

A mai történet Jákob életének a fordulópontjáról szól, ami egyben egy nagyobb, több generáción átnyúló családtörténet, és egy még nagyobb perspektívában az emberiség üdvtörténete szempontjából is fontos mérföldkő.

Mindannyiunk élete a saját szempontunkból egyedi és kritikus, de azt is láthatjuk ebből a történetből, hogy életünk egyben egy nagyobb történet része is. Döntéseink, cselekedeteink nem csak a saját sorsunkra vannak hatással, hanem Isten nagy ívű üdvtervének is a részei (és remélhetőleg azt segítik, és nem akadályozzák).

Ahogy Jákob életének történetéből is látjuk, egy-egy rossz döntés, egyéni sorsfordítási kísérlet a nagy tervet nem tudja megakasztani, Isten ezeket a vargabetűket is fel tudja használni. Maximum az egyén és sokszor a környezet számára lesznek olyan következmények, amelyeket akár meg is spórolhatott volna.

Mit látunk a felolvasott történetben?

Jákob éjjel a gázlónál egyedül van és tusakodik, küzd valakivel.

Jákob fél, retteg. Nem tudja, mit hoz a holnap, mi fog történni, amikor 20 év után holnap újra találkozik a bátyjával. Azzal az emberrel, akit 20 évvel ezelőtt csúnyán kiforgatott az atyai áldásból, illetve akitől korábban az elsőszülöttségi jogot is elvette (egy tál lencse árán megvette). A találkozást nem tudja elkerülni.

Persze a történetekből tudjuk, hogy Ézsau sem volt az a tökéletes jellem, meg azt is láthatjuk, hogy a családi környezet sem volt minden hibától mentes – mondhatjuk úgy is, hogy a család jelentős diszfunkciókkal rendelkezett, vagy úgy is, hogy sok bűnt követtek el egymás ellen (pl. a szülőknek voltak kedvenceik, kivételeztek, az édesanyja is részt vett az édesapja átverésében és az idősebb testvér becsapásában).

Ha a családi környezettel sok mindent meg is lehet magyarázni (nehéz gyerekkor, családi manipuláció, felbujtás az édesanya részéről, sodródás az eseményekkel... hát én igazán nem tehettem mást...) azért mégis

Jákob volt az, aki a csalást elkövette, ő volt a sátorban, és ő adta ki magát Ézsauinak. Az ő felelősségét nem lehet letagadni.

Az, amit otthonról hozok, az adottság, de hogy ezzel mit kezdek, mit teszek ezzel a csomaggal, az már az én felelősségem.

Emiatt kellett 20 évvel ezelőtt otthonról elmenekülnie. Az is megér egy külön történetet, hogy a szülők hogyan kezelték, illetve nem kezelték ezt a csalásos helyzetet. Jákobnak hivatalosan nem a bűne miatt kellett elmenekülnie, hanem azért ment el, hogy feleséget keressen -> a környezet akkor megadta neki a lehetőséget, hogy ne kelljen a bűnével szembesülni, hanem meg tudja úszni, hivatalos, társadalmilag elfogadható okból, „arcvesztés nélkül” tudjon elindulni -> de ettől függetlenül mindenki tudja, hogy bűnt követett el és menekül. A család, a szülők szőnyeg alá söpörték a problémát, abban a reményben, hogy az idő majd megoldja... DE pont ezzel akadályozták meg, hogy Jákob szembesüljön tettével, és valahogy rendezni kelljen neki (megtörténjen a bocsánatkérés, megbocsátás, feloldozás). A problémát az idő nem oldotta meg, előbb, vagy utóbb a bűnnel és annak lehetséges következményével Jákobnak szembesülnie kell. Most jött el ez a pillanat, nem halogathatja tovább.

Tanulság a számomra (és számunkra), hogy a vétkeinket, mások, és/vagy Isten ellen elkövetett bűneinket ne próbáljuk takargatni, ne gondoljuk, hogy az idő majd megoldja, hanem próbáljuk minél előbb bevalani és rendezni. A rendezetlen helyzet előbb-utóbb újra meg fog találni minket, és nem tudjuk elkerülni, hogy kilépünk a reflektorfénybe, és szembenézzünk azzal, hogy másnak milyen sérelmet okoztam, és Istent mivel szomorítottam meg.

Jó hír, hogy a megoldás, a megváltás már készen áll. Csak élni kell vele. Minél gyorsabban ismerem be, annál kevesebb vargabetűt kell beiktatni az életembe. Jákobnak ez 20 évébe került, de a végén újra ott volt, hogy nem tudja elkerülni azt, hogy Ézsauval rendezze a dolgot.

Amikor üzent az otthoniaknak, hogy elindult hazafelé (a rendezetlen helyzet miatt nem mert csak úgy hazatoppanni), akkor azt a hírt kapta, hogy bátyja a hír hallatára azonnal útnak indult, eléje jön. Nem passzívan vár rá otthon, hanem már el is indult. És 400 férfi van vele. Vagyis 400 katonával jön. Jákob nagyon megijedt. Vajon mi a bátyja szándéka? Miért hoz magával 400 katonát? Csak az arányok kedvéért Ábrahám 318 legénnyel ment kiszabadítani Lótót, és győzte le a Sodomát és Gomorát legyőző királyokat. A 400 katona egy jelentős sereg volt akkor is.

Jákob védtelenül állt velük szemben (nyájak, szolgák, asszonyok, gyerekek voltak körülötte). Nem csoda, hogy nagyon megijedt, hiszen annak idején nagy bűnt követett el Ézsauval szemben, és azt máig nem rendezte. Ézsau akkor annyira megharagudott, hogy meg akarta ölni. Most mi a szándéka? 20 év alatt megbocsátott, vagy még mindig haragot tart? Elnyeri Jákob méltó büntetését (ami elől elfutott, de amit nem tud kikerülni, ha haza akar térni), vagy feloldozást kap? A 400 katona inkább a rossz érzést erősíti benne.

Pedig ez a Jákob már nem ugyanaz a Jákob, aki annak idején elfutott. Nem csak azért, mert akkor minden vagyon nélkül, egyedül ment el, és most egy nagycsaláddal (4 feleség, 11 gyerek), sok szolgálival és egy jelentős vagyonnal érkezik vissza. Hanem azért is, mert az évek alatt többször megtapasztalta Isten jelenlétét, védelmét, gondviselését.

20 éve, az induláskor Isten megkereste és az álmában személyesen adta át ígéretét Jákobnak. Azt az ígéretet, amit Ábrahám, Izsák is megkapott személyesen Istentől, és amit Jákob csalással és fondorlattal akart magának megszerezni. Holott születése előtt Isten Rebekának kijelentette, hogy az ígéretet Jákob fogja örökölni. Jákob mégsem Istenre bízta, hogy az ígéretét beteljesítse, hanem ő maga akarta megszerezni. Emiatt mindent elvesztett és menekülnie kellett.

Az ősatyák történetéből láthatjuk (és talán mi is tapasztaltuk már), hogy Isten ígéretének gyorsított behajtása (én megoldom, hogy megtörténjen, segíték Istennek, mert valahogy nem akar megtörténni) csak bonyodalmakat, problémákat okoz.

Az út elején Isten keresi meg Jákobot, és személyesen adja át neki azt, amit előre elkészített. „Én vagyok az Úr, Ábrahámnak, a te atyádnak az Istene és Izsáknak Istene. Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. És annyi utódod lesz, mint a föld pora, nyugatra és keletre, északra és délre terjeszkedsz, és benned és magzatodban áldatik meg a föld minden nemzetsége. Íme, én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged, ahova mész, és visszahozzalak e földre. Mert nem hagylak el, míg be nem teljesítem, amit mondtam neked”.

Mit reagál erre Jákob? Nem érti, hogy milyen ígéretet kapott Istentől -> kereskedelmi szerződést ajánl: ha ezt megteszed Isten, akkor majd az én Istenem lehetsz, és tizedet adok neked. Pedig milyen sok csoda történt már a családjában. Milyen nagy hívő és szent ember volt a nagyapja, és az apja is milyen nagy dolgokat élt át. Még sincs képen Jákob.

Valaki egyszer mondta, hogy Istennek nincsenek unokái, csak gyermekei vannak. Minden generációnak, minden embernek magának kell Istennel találkozni, és a kapcsolatát Istennel rendezni. A hitet nem lehet örökölni. Istenről lehet tanulni, mások életéből, hitéből meríteni, de a végén a döntést nekem kell meghozni. Nekem kell eldönteni, hogy elfogadom-e azt, hogy Isten a teremő és én a teremtmény vagyok, hogy Isten a szent és nekem bűnbocsánatra, Istenhez visszatérésre van szükségem. Jákob ebben a helyzetben még nem jutott el ide (ha megsegítesz, akkor elfogadlak Istenemnek...). De Isten ettől függetlenül megkereste Jákobot és megkeres minket is, és felajánlja a személyes kapcsolat lehetőségét.

Tehát Jákob nem csak egy fizikai utazásra indul amikor menekül, hanem egy lelki utazás is elkezdődik az életében. Jönnek a nehézségek (ahol a csalót, ügyeskedőt a saját nagybátyja és egyben apósa is többször átveri – kiforgatja, kihasználja – találkozik a saját korábbi viselkedésével, csak most az átvert szerepben van) és a nehézségekben megtapasztalja, hogy Isten ott van vele, és teljesíti azt az ígéretet, amit az út elején tett. Isten nem ember, hogy ne tartaná be az ígéreteit. Keres minket, szól hozzánk és várja, hogy megértsük a hívását, és elfogadjuk a vele való kapcsolat helyreállításának a lehetőségét.

Isten a Lábánnál töltött idő alatt végig megóvja Jákobot, visszájára fordítja Lábán mesterkedését, megmutatja Jákobnak, hogy ő mindenható, és hatalma van jóra fordítani a gonosztságot is. Jákob már 14 év után indulna haza, de ennek az időpontja csak 6 évvel később jön el. Még várnia kell. Jákob vár. A 20. évben mondja Isten, hogy hazamehet, és vele lesz az úton. Isten újra megismétli ígéretét, hogy épségben hazaviszi. Majd ezt be is bizonyítja, amikor Lábán üldözi, de közbeavatkozik, így Lábán nem tud neki ártani (pedig ott is nagy csapattal indul Lábán, hogy visszaszerezze a nyájakat és a lányait, unokáit). Majd szembe jönnek az Úr angyalai. Újabb megerősítés.

Így érkezik meg a határfolyóhoz, melyen át kell kelnie, ha haza akar menni a családjához, rokonságához (ahova igazából tartozik, és ahova vágyik). A határfolyónál értesül arról, hogy az üzenete kapcsán Ézsau elindult felé. De nem tudja, milyen lelkülettel és céllal. Gondolom Jákob, amikor elindult haza elképzelte, hogyan fog majd a találkozás megtörténni, mit fog mondani, mi lesz a reakció (mint ahogy a tékozló fiú is lejátszotta magában, hogy mit fog mondani, és mi fog történni). Ez a hír nagyon megrémiszi. Úgy tűnik nem erre számított. Valahogy eltervezte, elképzelte, de az események nem úgy alakulnak...

Kétségbe esik. Pedig tele van a tarsolya Isten ígéreteivel, és azzal a sok tapasztalattal, hogy Isten hatalmas, és kezében tartja az eseményeket. De ezzel együtt tudja, hogy van egy rendezetlen bűne, aminek a következményeivel szembe kell néznie. Ez most más, mint amit Lábán kapcsán megért, amikor Isten megakadályozta, hogy Lábán ártson neki. Ott tiszta volt a lelkiismerete, Lábán érkezett gonosz szándékkal. Itt most jogos lenne Ézsau haragja.

Újra elkezdd aktívkodni. Próbálja megoldani a helyzetet saját erőből / okosságából. Először két részre osztja a nyáját / vagyonát -> ha az egyiket Ézsau el is veszi / meg is semmisíti, akkor is van esély rá, hogy legalább a vagyon fele megmarad. Közben fohászkodik Istenhez szabadításért, megvallja az ígéretet, hogy Isten azt ígérte, hogy vele lesz, hazahozza, és meg sokasítja. De nem igazán tudja elhinni, hogy Isten megszabadítja, megtartja ebben a helyzetben. Nem tud igazán Istenben bízni. Ezért ajándékot küld Ézsauinak (nagy nyájakat, tetemes vagyont -> paraszolvencia, a jóindulat megvásárlására tett kísérlet), hátha az megoldja a problémát. De nem tud ettől megnyugodni, továbbra is fél...

Így érkezünk el a felolvasott ígében szereplő éjszakához. Jákob mindenét átküldte a gázlón, de ő még ott maradt a folyó mellett. Megint olyan egyedül van, mint induláskor, amikor Isten megszólította. Most is találkozik Istennel, de ez a találkozás már nagyon máshogy zajlik.

Itt már nem alkudozik egy számára ismeretlen Istennel, hanem tusa-kodik, harcol azzal az Istennel, akit az elmúlt években megismert. Nem akar elveszíteni mindent, szeretné kontroll alatt tartani a helyzetet, de azt látja, hogy elfogytak az eszközei. A harc vége az, hogy a csípője is kifordul, és képtelen a harcát folytatni.

Be kell ismernie, hogy kapitulálnia kell. Nincsen tovább. Nem tudja megoldani a helyzetet, lesz, ami lesz, ő már saját erejéből nem tud mit csinálni. Vége, elfogytak a lehetőségek. Már nincsen B terv... se C terv... se semmilyen terv.

Csak Isten van és Jákob. És Isten ígérete, amit Isten vállalt, hogy teljesít. Ez az ígéret nem függ az ember teljesítményétől. Ez nem úgy szól, hogy teljesít

tem, ha... (mint ahogy Jákob 20 évvel ezelőtt fogalmazott). Isten feltétel nélkül tett kötelezettségvállalási nyilatkozatot. Ebbe kellene Jákobnak kapaszkodnia.

Ahogy az énekekben énekeltük, merünk-e vízre lépni, rá merjük-e bízni magunkat Istenre. El tudjuk-e hinni, hogy Isten jó, és jót akar a számunkra. Azt gondolom, hogy sokszor ez az alapvető kérdés ezekben a harcokban, hogy teljes valómmal elfogadom-e, hogy Isten jó és jót akar nekem, bármi is legyen az. Vagy igazából abban kételkedek, hogy Isten jó szándékkal van-e irántam.

Most Jákobnak azt kell megharcolnia, hogy el tudja-e fogadni, hogy az lesz, amit Isten jónak lát. Nem tudja mit hoz a holnap, de el tudja-e hinni, saját biztos tudásává, lényének a részévé válik-e, hogy Isten mindenható, és ő jót készített elő számára. Az látszik, hogy Ézsauról nem tudja a jót feltételezni, és harcol azzal, hogy elfogadja, hogy Isten jóra tudja fordítani a helyzetet. Amit ígért az tényleg megtörténik-e.

A mi életünkben is vannak pontok, amikor eljutunk a falig. Amikor már nem látunk kiutat, már nem tudunk mit tenni. Amikor szembesülünk azzal, hogy Isten a teremtő és mi a teremtmények vagyunk, Isten a mindenható, mi meg korlátozott képességekkel rendelkező emberek vagyunk. (Ez egyébként akkor is igaz, amikor jól mennek a dolgaink, csak akkor sokszor nem vesszük észre, vagy elfelejtjük.)

Ilyenkor lesz húsavagó a kérdés, hogy milyen a kapcsolatom Istennel, illetve van-e kapcsolatom az élő Istennel. Sokszor el kell jutnunk addig a pontig, hogy kapituláljunk, azért, hogy teljes mértékben átélhessük Isten szeretetét, gondoskodását és hatalmát. Hogy már ne a saját erőnknek, okosságunknak, ügyességünknek tulajdonítsuk a megoldást. De jó lenne, ha nem lennénk olyan makacsok, hogy Istennek a falig kelljen minket elvinni ahhoz, hogy beismerjük a valós viszonyokat, és dicsőíteni tudjuk Őt.

Jákob a tusakodásban eljutott az erejének a végére. Nincsen tovább. Ekkor tudja kimondani, hogy Isten áldására van szüksége. Nélküle nem tud tovább menni.

Isten ezt követően ad neki új nevet, és az új névvel ismeri el, hogy helyreállt a kapcsolatuk, és ezután már Isten harcosa név illeti meg. (Isten megkérdezi, mi a neve, nem mintha nem tudná, hanem Jákobnak kell kimondania, hogy „csaló”, ő az, aki eddig mindig ügyeskedett, próbált magának dolgokat megszerezni -> Jákobnak be kell vallania azt, hogy ki ő valójában, ahhoz, hogy új nevet kaphasson Istentől.)

Az ígéret még Jákobnak, az ügyeskedőnek, ügyes önérvényesítőnek, a saját sorsát alakítóknak adatott, de Jákob Isten közelségében megváltozott, vele személyes kapcsolatba került, és így az ígéret beteljesedését már Izraelben látjuk.

Isten minket is keres, szólít, és személyes kapcsolatra hív. Ha rendezük vele a kapcsolatunkat, azt olvassuk a Bibliában, hogy mi is új nevet kapunk. Az új név az új emberhez tartozik. Jézus Krisztus váltságshalála által lehetünk tiszták, és kerülhetünk Istennel személyes kapcsolatba.

Amit mi is sokszor megtapasztalhattunk már, azt látjuk ebben a történetben is. Isten már korábban elkészítette a megoldást, mint ahogy az nyilvánvalóvá válik. Ez az igazi katarzis a történetben. Jákob az éjszaka során szembesült azzal, hogy akár mindent is elveszíthet, és csak Isten ígéretébe kapaszkodhat. Nincsen más. Aztán eljön a következő nap, és Jákob átéli a csodát. Ézsau megbocsátott. Ézsau keresztül Jákob megélt Isten kegyelmét és a feloldozást. A kegyelem az, ami nem jár nekünk, de mégis megkapjuk.

Jákob azt mondta Istennek a tusakodás végén, hogy szeretné látni az arcát. Másnap Ézsauban látja meg Istent: „mert a te arcodra úgy nézek, mintha Isten arcát látnám, és te kegyelmesen fogadtál engem.”

Isten nem csak Jákobot formálta az elmúlt 20 év alatt, hanem Ézsau is megváltozott. Ézsau már megbocsátott, és nagy örömmel érkezik a régen látott testvére elé (nagyon szép, ahogy a testvérét köszönti „édes öcsém, mire van ez...” – érdemes elolvasni). Ézsautól tanulhatunk a megbocsátásról. Nem emleget fel semmit, nem tanúsít kegyet, nem éreztet bármit Jákobbal. Egyszerűen háta mögé vetette a sérelmet. Elfelejtette. Ő megbocsátott és elfelejtett. Számára Jákob az édes öcs volt, és nem egy csaló. (Hasonló a tékozló fiú története is, ahol a fiút sem azt kapja amire számított, amit érdemelt volna, hanem teljes mértékben visszakerült a régi státuszába. Kegyelemből.)

Isten már mindent elrendezett. Amikor Jákobnak azt mondta, hogy hazatérhet, akkor a hazatérés már elő volt készítve. Jákob ügyeskedései, ahogy az eseményeket befolyásolni próbálta, teljesen feleslegesek voltak. Ézsau reakciója alapján azt gondolom, hogy a 400 katonát is a testvérenek a védelmére vitte magával (veszélyes vidék), és nem azért, mert bántani akarta. A bántás / bosszú feltételezése inkább Jákob rossz lelkiismeretének a következtetése volt (Jákob félt a bűnének a jogos következményétől).

Sajnos azt is látjuk, hogy ez a régóta rendezetlen bűn nem tűnik el nyomtalanul, Jákob bizalmatlan marad (nem hiszi el, hogy bocsánatot

kapott?), még évekre telik, mire helyreáll a kapcsolat a testvérek között. Izsák temetésén már együtt látjuk a két testvért.

Ebből a történetből is az látszik, hogy Isten a közönséges, sok hibával rendelkező alapanyagból tud nagyszerű dolgokat kihozni, hogy nyilvánvalóvá váljon a dicsőség egyedül és kizárólag Őt illeti.

Ez nekünk is reményt jelent, minket is keres Isten és velünk is terve van. Szoros kapcsolatba akar kerülni velünk, formálni, vezetni, gyógyítani akar minket, és meg szeretne tanítani minket is arra, amit Pál apostolnak is mondott, hogy „elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz”. (2 Kor 12:9)

I F J . S C H A U E R M A N N H E N R I K

Rácsok mögött szabadon

Könyvajánló

Boros Lajos, az egykori bűnöző, aki évtizedeket töltött rács mögött, szépítés nélkül, őszintén vall arról az útról ebben a könyvében, amely a kilátástalanságból egy reményteli jövő felé vezet.

„A bűn a mélységről az a bűnös tud igazán beszélni, aki annyira mélyre süllyedt, mint jómagam is. Bár szerintem teljesen mindegy, hogy hány méteres vízbe fullad bele az ember” – írja a szerző, aki valóban megjárta nemcsak a bűn, hanem a börtöncellák mélyét is. Sokadik büntetését töltötte, mikor az élete váratlan fordulatot vett. Nem került ki a rácsok mögül, sőt beismertő vallomása nyomán drasztikusan megemelték a büntetését, mégis szabad emberként élt tovább: szabadon attól, ami a bilincseknél is erősebben tartotta fogva.

Idézetek a könyvből:

Isten órája és a rádió

„Minek mikor jön el az ideje? Sokszor megtapasztaljuk, hogy Isten órája nem úgy jár, mint a miénk.

Húsvét volt, s mondták, hogy rádiófelvételt készítenek a börtönben, és velem is szeretnének interjút csinálni. Mondtam, örülök, hogy bizonyosságot tehetek Istenről, és nem kell szégyenkeznek előtte. A Petőfi rádió

Péntek délután című műsora volt. Elmondtam a gondolataimat, a megtérésemet, Istennel való közösségemet, azt, hogy Isten szeret engem. S még azt, ami pont akkor kikívánkozott a szívemből. Jó egyórás riport volt. Azt mondta a szerkesztő, hogy nem akarja megvágni, hanem szeretné így leadni.

A pénteki műsort meghallgattuk bent is, a szüleim is, de nem voltam benne. Telt-múlt az idő. Karácsony másnapján jön hozzám a szakács gyerekek, és azt mondja:

- Lajos, benne voltál a rádióban. Legalább negyven percen keresztül te beszéltél. A végén még énekeltél is.

El is felejtettem már ezt a riportot. Tavasszal készítették, és télen, pont szenteste sugározták, amikor a kocsmák, szórakozóhelyek zárva vannak. Istennek ez is különös kegyelme. Lám, Isten órája nem mindig úgy jár, mint a miénk, Isten nem úgy gondolkodik, mint mi.

Ugye itt van ez a nagy ítéletem, hosszú időt kell még a börtönben töltenem. Isten ezt az ember javára tudja fordítani. És olyan kegyelmes, hogy nem csak az én javamra fordítja, hanem másokéra is.”

A kis veréb

„Vannak emberek, akik ugyanabban az élethelyzetben, ugyanazokra történésekre teljesen másképp reagálnak. Ezt éltem át, amikor az egyik tárgyalásomra szállítottak, és egy hetet töltöttem a Budapesti Fegyház és Börtönben.

A megőrzéses zárka vagy kétszer három-három és fél méteres helyiség, amiben hárman voltunk. A másik két férfit ismertem. Ha valaki Budapesten a Kozma utcában jár, láthatja a 13-as szám kerítése mögött annak a nagy sárga épületnek a rengeteg kis rácsos ablakát. Minden egyes ilyen ablak egy zárkát takar. Közvetlenül az ablak alatt aludtam a felső ágyon. Tavasszal a madarak nagyon tudnak csipogni, énekelni. Hajnalban, fél négy felé ébredtem, és közvetlenül az arcom mellett - csak az ablak választott el tőle - egy veréb fürdött nagy hangon csipogva, tette ott a maga dolgát; csipogott-csipogott, mondta-mondta.

Ahogy felébredtem, a szívem tele volt hálaadással. Nem úgy imádkoztam, hogy

„jaj, szegény, szerencsétlen ember vagyok, már megint itt, egy lyukba zárva, tárgyalásra várva”. Ébredés után, korán reggel a lópokróc alatt nincs álarc, nincs felvett kegyeskedő máz, hanem teljes, tiszta szívvel dicsérem az Istent. És ott van ez a madár. Annyira átéreztem ennek a percnak a csodáját! Egy néhány dekás madár, és mit csinál ez a kis teremtmény?! Dicséri Istent! Mert a teremtett világ dicséri Istent. Olyan jó volt ezzel a kismadárral ezen a hajnalon együtt dicsérni az Istent.

Én magamban dicsértem, hangos szó nélkül, és azt hittem, mindenki alszik. De az alattam lévő ember nem aludt, és kifakadt... ő viszont hangosan. „Ez a rohadt veréb, kitörném a nyakát... hogy nem hagy aludni, felver engem hajnali fél négykor...” - füstölgött, és csak mondta, mondta. (Ennél sokkal csúnyábbakat is, amiket szó szerint nem idézhetek.) Mély fájdalom és sajnálat volt a szívemben, mert az evangéliumot hallotta, de nem fogadta el, ezért nem ismerte Istent. Micsoda dolog! Két ember sorsközösségben, mind a ketten tárgyaláson vagyunk - elmondom, nekem sokkal rosszabb volt a helyzetem, nagyobb az ítéletem, világi szemmel nézve kilátástalanabb a jövőm -, és én dicsérem az Istent, és nagyon hálás vagyok azért a kis szürke verébért, aki velem együtt dicséri őt, a másik meg nagyon akarja csapni, mert nem hagyja aludni.”

HARMAT KIADÓ
ÉLET UTAK SOROZATÁBAN JELENT MEG.

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:
10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Imádkozzunk a diákok és a tanárok iskolakezdéséért

